

dem paa Sinde, nogen videre Opmærksomhed, og med, at de derfor heller ikke have faaet noget Svar paa deres Henvenvendelse. For saa vidt det endvidere af Mindretallet er paaberaabt, at man ikke hidtil har fundet Anledning til at indføre en Forretningsgang som den foreslaaede, da kan dette jo i og for sig ikke være noget Bevis for, at det er urigtigt nu at gøre det. Folketinget indførte, som det ærede Medlem bemærkede, først 24 Aar efter Junigrundloven en saadan Behandlingsmaade, som her er foreslaaet, og den Omstændighed, at man ikke har afskaffet den, turde vel være et Vidnesbyrd om, at man har været tilfreds dermed. Den paaberaabte lange Tid, der er hengaaet siden Grundloven, finder jeg lige saa lidt kan paaberaabes i dette Tilfælde, som naar der f. Eks. er Spørgsmaal om Opfyldelsen af andre Bestemmelser i Grundloven, og her vil den ærede Ordfører for Mindretallet (Madsen-Mygdal) sikkert ikke tillægge den Omstændighed, at der er hengaaet lang Tid, nogen afgørende Betydning. Det er derimod selvfølgelig rigtigt, hvad der blev anført ved Forslagets første Behandling og tillige ogsaa blev nævnt af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, at et saadant Udvalg, som her er foreslaaet, ikke paa fyldestgørende Maade vil være i Stand til at behandle alle de forskelligartede Andragender, der indkomme. Det er der heller neppe nogen, som vil paastaa, men jeg vil bestemt hævde, at der er *adskillige* Andragender, der ikke angaa mere komplicerede Forhold, end at de uden Vanskelighed kunne overskues, og for disses Vedkommende vil det kunne have sin Betydning, at de blive tagne under Overvejelse fra Tingets Side og ikke blot af de enkelte Medlemmer, som tilfældigt interessere sig for, hvad vedkommende Andrager ønsker. — Sluttelig skal jeg bemærke, at det sikkert vilde være meget heldigt, om det Udvalg, som eventuelt vil blive nedsat, hvis det Forslag, som her foreligger, vedtages, vilde kunne komme til at handle i Forstaaelse med Folketingets Andragendeudvalg, saa vel med Hensyn til Principperne som i de enkelte Tilfælde, for at de saa vidt muligt kunde komme til samstemmende Beslutninger, thi da ville jo Vedtagelserne faa den største Betydning.

Madsen-Mygdal: Jeg ønsker endnu at gøre et Par korte Bemærkninger, inden vi gaa til Afstemning. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Johnsen), talte no-

get om, at man ikke godt kunde behandle alle Andragender, der kunde være nogle Andragender, der ikke var Grund til at behandle, eller et lignende Udtryk brugte det ærede Medlem. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at dersom et saadant Udvalg bliver nedsat, er dette Udvalg *nødt* til at behandle alle Andragender, det er nødt til at gøre ligesom Folketinget, behandle Sagerne og afgive Betænkning og kan da ikke paa Forhaand udelade noget som helst Andragende; det vilde se underligt ud. — Dernæst synes det mig at det ærede Medlem retter en temmelig stærk Anklage baade mod sig selv og mod andre Medlemmer her i Salen, naar han siger, at til de Andragender, der blive omdelte paa vore Pladser, og det, der bliver henlagt paa Tingets Bord i det hele taget, bliver der ikke taget noget videre Hensyn. Jo, jeg tror, der bliver taget berettiget Hensyn til det alt sammen. Det beror jo paa hvert enkelt Medlem selv, hvor meget eller hvor lidt han vil tage Hensyn til disse Andragender og tage dem under Overvejelse, men jeg tror, det kan siges i al Almindelighed, at vi tage dem under Overvejelse, der kan være ønskelig og nødvendig. Jeg tror ikke, der kan indvendes noget berettiget i den Henseende.

Ordføreren (Matzen): Selv om jeg ligesom den sidste ærede Taler finder, at der ikke er Anledning til at klage over Tingets Behandling af Andragender, er der dog Grund til at fremhæve, at de fleste Andragender, saaledes som Statistikken udviser og som ogsaa fremhævet af den ærede foregaaende Taler, ikke blive *behandlede* af Landstinget. De blive henlagte til Gennemlæsning, og videre sker der ikke. En virkelig Overvejelse blive de ikke Genstand for. Om Medlemmerne læse dem eller ej, ved man ikke noget som helst om. Jeg mener netop, at vi have den Pligt at tage Andragenderne under Overvejelse. Deraf følger ikke, at der skal gøres Indstilling om dem alle, og det sker heller ikke i Folketinget. Man overvejer, om der er Grund til at gøre Indstilling. Finder man det, indstiller man Andragenderne til Beslutning af Tinget, eller man henviser dem til Ministeren. Og finder man ikke nogen Grund dertil, gør Udvalget ikke nogen Indstilling, hvilket jo ikke udelukker, at andre Medlemmer kunne gøre Forslag om dem. Naar man handler saaledes, have Andragerne en Forvisning om, at Andragenderne vilde blive overvejede af Tinget. Det er det, de have